

ÖRÖMKELTŐ

A Nyíregyháza-Kertvárosi Római Katolikus Plébánia kapcsolatkereső és –tartó kiadványának 3. száma **NYÁRI VAKÁCIÓRA** 2014. jún. 22.

Ejtsünk szót a (nyári) szabadságról!

Mindannyiunkban közös a szabadság élménye utáni vágy, ami így van rendjén. Kicsik és nagyok számára személyes vonásokat hordoz, amit az iskoláskorúakban a nyári vakáció különösen is felerősít.

Több szabadságra vágni és azzal rendelkezni egyben mindig több felelősséget is jelent. Vegyük észre magunkon, a mellettünk felnövő gyerekeken és fiatalokon, hogy minél tudatosabban, célra törekvőbben élnek, annál több nyitott kérdés vetődik fel, amelyre a helyes válaszok keresésének kikerülése csak látszatsmegoldás. Emiatt is adódik oly sok összetűzés magunkkal, valamint szülők és kamaszodó gyermekek között, mert kikerülnek a helyes válaszadás kihívásának többletterhét. Ezzel elállják növekedés útját, amit a régi rómaiak bölcsessége így fejez ki: „*Teher alatt nő a pálma*”.

A szabadság azt jelenti, hogy választhatok több lehetőség közül, például, hogy milyen hivatást, foglalkozást választok, milyen baráti körhöz csatlakozom? Kit tudjak szorosan magam mellett barát vagy barátnőként, melyik életvitellel azonosuljak, és így tovább. Döntenünk kell tehát a nagy és számtalan apró dologban. A helyes döntéshez azonban nem segít hozzá, ha a felelősséget a szülők leveszik gyermekek válláról, vagy a gyermekek átruházzák a szülőkre. Szülő-gyermek viszonyában a döntéshozatal az egymást tisztelő, elfogadó és szerető összjátékon alapul, amelynek célja a Krisztusi lelkület kiérlelődése. Láthatjuk, hogy többé már nem házi feladatokról van szó, hanem *életfeladatokról*, melyek megoldásába

mindenki a saját családjában tudja magát a leghatékonyabban begyakorolni.

Kik lehetnek ebben az útmutatóim? Olyan emberek, akikben bízom, akik tanácsára készségesen hallgatok, mert tudom, hogy csak jót akarnak nekem. Szabadságom útmutatóinak útmutatója *Jézus Krisztus*, akit még a nyári szünetben sem mellőzhetünk. Ő a legmélyebb és legátfogóbb értelemben mutatja az utat önmagamhoz, embertársamhoz és Istenemhez. Saját életével tárta fel, hogy e három: én, te és Isten milyen elválaszthatatlanul összetartozik. Csak az találja meg önmagát, élete értelmét az képes megnyerni, aki szoros kapcsolatban él több generációs emberi közösségben, családban, egyházközségben és lakóhelyen. Részt vesz annak örömeiben és gondjaiban, aki nem gondolja azt, hogy neki kevesebb jut, ha döntéseiben tekintettel van mások Isten akarta javára.

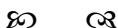
Jézus Krisztus életstílusából kiérezhető, hogy önmaga, a felebarát és Isten melletti elkötelezettsége miatt abszolút szabad ember. Szabadsága és felelőssége az Istenhez való bensőséges kötődésből eredt. Ennek tükrében nagyobb erőlködés nélkül is felismerhető, hogy aki az Istenhez való bensőséges kötődését lassan-lassan lazítja, majd feladja átmenetileg vagy végérvényesen, nem lesz szabad és felelősségteljes egyéniség. A szabadság utáni vágy továbbra is megmarad benne, ezt a külső tényezők megváltoztatásával véli elérni, de közben önmagának és makacs, sokszor agylágyító ostobasággal bíró célkitűzéseinek áldozatául esik.

Itt már nincs értelme szót ejtenünk a szabadságról és kiegészítő párjáról, a felelősségről, hiszen ekkor áll elő az öntörvényű önzés az érdeklaráságon át egészen az elszigetelődést kiváltó önkényeskedésig, amelyben nincs helye az értékes, szép és tartósságot élvező emberi kapcsolatoknak.

Jézus életstílusa feltárja, hogy Istennel való igényes kapcsolattartásunk nem foszt meg minket szabadságunktól és felelősségunktől, hiszen ő maga a tágasság és az otthon egy személyben, akiben növekedhet szabadságunk és felelősségünk öröme — a mennyekig.

Hogyan lehet erre az otthonra rátalálni, és eme tágasságra kifutni? Mit mond erről Jézus maga? - „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). Ez részéről egy meghívás arra, hogy éljünk úgy, mint ő. Több szabadsággal járó, növekvő felelősség kihívásával, igaz és eredeti módon; tartsuk magunkat Istenhez, és átélhetjük, hogy Ő megtart minket. Ha ezt a Jézusi meghívást követjük a nyári szünetekben is, akkor egyre több és értékesebb szabadságra lelünk, melyet mindannyian keresünk, de nem mindig jó időben és helyen...

Zoltán atya

Sík Sándor

Ember maradj

Nyár van megint.
Arcon legyint
Friss napsugár:
Gyerünk, gyerünk, heverni kár!

Hiszen tudod:
Reád szabott
Hány munka vár.
Hamar, hamar, henyélni kár!

Nem tudhatod,
Hogy hány napod
Van mérve még.
Biztos csak egy nem lesz elég.

Mikor kapod
Végső napod,
Nincs tudni agy.
Fontos csak egy: ember maradj!

Mígnem kinő
Belőled ő,
Ki egy veled,
Aki embernél emberebb.

A tudás júniusi természete

Sajátos mozgatórugója a nyárnak a vizsgaidőszak, a bizonyítványok, eredmények összegzése – mintha épp júniusban aratnánk a gondolatokat, melyeket egész évben gondoztunk, vagy elmélkedtünk a körülöttünk elhangzott mondatok, szavak felett.

Diákjaim kirepültek, remekeltek a szakmai vizsgán, de nem ezért voltam rájuk büszke. Annak okát az a változás adta, mellyel felnőttebbek lettek, mint két évvel ezelőtt, amikor megkezdtek tanulmányaikat. Huszonévesen már nem fogadnak el feltétel nélkül minden kijelentést, mérlegelik, kitől milyen utasítást, tanácsot, információt, segítséget vagy leckét kapnak. Befelé is figyelnek, már szeretnék álmaikat, érzéseiket kifejezni, talán nem annyira bátortalanok, mint az elején. Nagy eredmény ez, útravaló, amit egy utolsó tanári áldás kíséretében kapnak saját életútjuk bejárásához. Most vizsgáznak igazán, a következő tíz, húsz, ötven évben. Nemcsak ők.

Számomra is vége a tanításnak, az újabb tantárgyak, információk, előadásanyagok szünetet kapnak, nincs töltés. Azonban nehéz lenne megkísérelni gondolataim áramlását.

Hiszen mindannyian rácsodálkozunk, egyszerre csak megértjük, felismerjük életünk alakulását, konfliktusaink okát, örömforrásaink istenadta létét, legyünk a vízparton, a természetben, a strandon, vagy épp az elmaradt ház körüli munkák kellős közepén.

Ne lenne iskola az évnek ebben a legtöbb fényt adó szakaszában? Eddig dédelgetett terveink megvalósítására nem épp ilyenkor készülünk? Ezt emlegettük egész évben, hogy majd nyáron, akkor egy kicsit alábbhagy a hajtás. Majd a szabadság alatt, akkor majd több idő lesz magunkkal is foglalkozni. Aztán a nyár vége oly hamar bekövetkezik, hogy észre sem vesszük, hogyan fogytak el ezek a forró napok.

Kell-e külön tehetség, tanulás, tudás ahhoz, hogy a nyár pontosan úgy teljen el, ahogyan szívünk legmélyén elterveztük? Vagy csak érzékenynek kell lenni arra, hogy megérezzük, utunkat a Teremtő hogyan, merre jelölte?

Miféle tudást kell megszereznünk mindehhez? Hiszen a tanultak, tapasztaltak lehetnek építő, másokat segítő, boldogító, lelkesítő, de ugyanúgy romboló, megalázó, rosszindulatú és fájdalmat okozók is. Vajon ajándék ekkor a tudás, vagy olyasmi, amiért meg kell dolgozni, hogy jó célokat szolgáljon? A Tudó Emberek Iskolája blog Az iskola című írásában így írnak:

„...Hiszen a tudás nem embertől való - mint ahogyan azt sokan állítják – hanem a Teremtő ajándéka. Ennél fogva ember nem is veheti el! Minden emberben ott a lehetőség, hogy segítsen önmagán és másokon. A tanítóknak nincs más dolguk, mint megmutatni az embereknek a bennük rejlő tudást és csodát, illetve megtanítani nekik mindazt, amit dicső múltú őseink tudtak.”

Lehet ennél pontosabban megfogalmazni, hogy bármilyen tudásról legyen szó, nem annak birtoklása, elsajátítása, megszerzése vagy megtartása, sőt nem is a továbbadása a fontos, hanem, hogy azzal együtt is meghalljuk-e a Teremtő vezetését, és az általa kijelölt úton járva, mihez is kezdünk vele?

Herczku Tünde

A hitbeli fejlődésről

Krisztus a Fő, mi titokzatos testének (az egyháznak) a tagjai. Nem szabad manipulálnunk az egyházat a főben, hanem arra kaptunk meghívást, hogy mindig újból igazodjunk a Főhöz, aki hitünk szerzője és bevégezője...

A megújulás csak akkor hozza meg a maga gyümölcsét, ha a Krisztusban egyszer már elnyert üdvösség újból esemény lesz az életünkben. A keresztség által vagyunk újak Krisztusban. Mindenkinek szükséges igyekeznie személyes hitének elsajátításáért, konkrét megéléséért és fejlesztéséért. Hitünkben nem vagyunk egyedül, másoktól elszigetelten. Az egyház közösségében és a közösségével hiszünk. Valamennyi megkeresztelt ember hitbeli útnak indulása egyben elindulás az egyházban és az egyházzal. Legyen bátorságotok, hogy Jézus Krisztuson tájékozódjatok!

XVI. Benedek pápa

Bátorságpróba a Zemplénben

Plébániánk apraja-nagyja örömeire kirándulni indultunk május elsején. A buszunk 13 gyerekekkel és 39 felnőttel a fedélzetén reggel fél nyolckor indult el a plébánia parkolójából. Utunk elején imádsággal és énekkel fohászokdtunk Istenhez, hogy áldja meg a közös kirándulással töltendő napunkat.

Az úti célunk a Zemplén hegység festői szépségű csúcsai között fekvő Újhuta volt, ahonnan az egész csapat a Flórika forráshoz sétált. Itt táboroztak le azok, akik paprikás krumplival szerettek volna kedveskedni azoknak, akik egészen a Nagy Péter Mennykőig túráztak.

Míg a forrásnál szorgosan főzésbe kezdtek, addig csapatunk nagyobbik fele nekivágott a négyórás túrának. Az út során szép helyeket láthattunk, például az István forrást is. Itt a gyerekek bátorságpróbán vettek részt, mikor egy kisebb völgyet áthidaló fán egyensúlyoztak. A túra utolsó szakaszát csendes imádsággal töltöttük el, amit a vasárnap elsőáldozó kislányokért ajánlottunk fel. A csúcson gyönyörű panorámát élveztünk és örültünk, hogy kitartóan eljutottunk ideig.

A visszafelé vezető úton már hallottuk az éhes gyomrok korgását, így kevesebb pihenőt tartva siettünk vissza a Flórika forráshoz. Ott már türelmetlenül vártak minket a lelkes szakácsok két nagy bogrács finom paprikás krumplival.

Miután együtt elköltöttük fáradozásunk jutalmát, összeszedelődünk és visszaindultunk Újhutára a buszunkhoz. Hazafelé megálltunk Tolcsván, ahol a Sveda Pincészetben a kirándulás felnőtt résztvevői jobbnál jobb borokat kóstolhattak. Majd a nap zárásaként együtt elimádkoztuk a Loretoi litániát és hazaindultunk.

Ez a kirándulás igen értékes volt közösségünk számára, mivel az együtt töltött idő még jobban közelebb hozott minket egymáshoz.

Köszönet a felajánlásokért, a finomságokért és a szervezésért Zoltán atyának és a résztvevő híveknek!

Kristóf Hanna

Gyermeknap a tanyán

2014. május 31-én reggel útnak indult csapatunk Debrőbokor felé. A merészebbek kerékpárral, a kevésbé bátrak pedig gépkocsival tették meg az utat a Mészáros család tanyájáig.

A házigazdánk: Mészáros Gyula bácsi és felesége Éva néni, gyermekeik Kristóf és Anna. A programon résztvevők: Dorina, Brigitta, Helga, Petra, Gergő, Hanna, Simon, Petra, Johanna, Kristóf, Anna, Dorina, Regina, Luca, Dalma, Johanna és néhány felnőtt is velünk tartott. Mikor odaértünk, tengersok állattal találkoztunk. Ló, tehén, tyúk, disznó, bárány, kutya, macska; mindennel, ami egy tanyán fellelhető. Miután körülnéztünk, egy szénaboglyával teli istállóban ugráltunk a bálákon. Nagyon mulatságos volt, mivel az összekötözött szénára nem egyszerű feljutni. Miután mindenki kiugrálta magát, nagyon jólesett a frissen főtt gulyásleves.

Az ebéd után folytatódott a móka: a fiúk fociztak, a lányok pedig a füben ülve drukkoltak nekik. Néhány lány rászánta magát és beállt a labdajátékba. Ezután Zoltán atya egy csapatjátékkal kedveskedett a jelenlévőknek. Először egy seprű segítségével kellett a labdát a helyes úton terelgetni egyenként és párban, majd a Bibliával kapcsolatos feladványokat kellett teljesítenünk, aztán mocsárjárás következett és végül kötélhúzással zárult ez a játék. A kötelet megszerezve néhányan egymást kötöztük le. Persze úgy, hogy senkinek se essen baja. Majd a fiúk a felnőtt férfiakkal együtt újabb mérkőzést hirdettek. Sajnos, a meccs vége jelentette a nap végét is így haza indultunk. Útravalóul zsíros kenyeret ehettünk friss hagymával.

Harman Dalma

Ahol megfordultam nyáron...

Kérem a gyerekeket és fiataljainkat, hogy aki csak teheti, készítsen fényképeket vagy rajzokat a nyári élményeiről, lehetőség szerint rövid szöveges ismertetéssel.

Ezen anyagokat névvel ellátva juttassák el a plébániára legkésőbb szeptemberig. A képekből kiállítást fogunk szervezni a nyár végén.

Blaskó Mária

Szünidő

Jaj, de jó a szünidő,
Jaj, de jó a játék!
Ily jókedvtől nem hangzott
A ház és kert már rég.

Vígak vagyunk, de azért
Nem teszünk ám rosszat,
Szüleink örömére
Teljék e két hónap.

Játék mellett segítünk
Apának, anyának —
Nem rongálunk semmit sem
S óvjuk a ruhánkat.

Nem veszekszünk egymással,
Békességben játszunk,
Trala – hinta – palinka –
Egymásra vigyázunk.

Jókedvünk a Jó Istent hálával dicséri,
Válják ez a szünidőnk
Örömére néki!

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket...” (Mk 10,14)

Templomunk építetője és plébániánk első vezetője Kis István plébános úr a Kertvárosban egy egymásra figyelő, szerető kis közösséget hozott létre. Az ismerős arcokhoz lassan feltáruuló élettörténetek társultak, együtt voltunk örömben-bánatban. Elsirattuk a padokból és az élethől távozókat, és lassan fogyatkozni kezdett kicsiny hitközségünk.

Nagyon kevés fiatal volt, és a mise végi, templom előtti beszélgetésekben a távollévő (főiskolán, egyetemen tanuló) gyermekekről, unokákról esett egyre több szó. István atyától nagy szeretettel, hálával búcsúztunk, és aggodalmaskodtunk, hogy vajon milyen lelki vezetőt kapunk?

Az ismerkedés a „pásztor” és a nyáj között pezsgést hozott az egyházközségben. Az eddig megszokott csendes terelgetés helyett egy fiatal, erős, energikus és határozott irányítás kezdődött változások sorozatával. A kezdeti bizonytalanságok egyre jobban testet öltöttek, éles kontúrokkal mutatták az utat. Egy közösségben a változások és változtatások bevezetése kicsi ijedséget okoz. Ez azonban hamar megszűnt, mivel látszott a határozott elképzelés, az energikus és céltudatos akarat. Megújulni!

A megújulás vágya nem csak Zoltán atyáé lett; magával tudta ragadni a híveket is. Rövid időn belül lelkiekben, sőt már létszámban is gyarapodtak a hívek. A szellősen betöltött padsorok hamarosan megteltek új arcokkal és sok gyerekekkel. Egyre több a fiatal, ma már minden korosztály képviselteti magát a szentmiséken. A gyerekek érzik a rájuk való odafigyelést, a hittanórák örömet, a kirándulások, kerékpártúrák és délutáni kézműves foglalkozások közösséget formáló erejét. Természetesen ez nem jöhetne létre a családok nélkül. Mindenki szerepet kap a közösségben, és örömmel tesz szolgálatot, vállal kisebb-nagyobb feladatot a szentmiséken és azon kívül is. Öröm, ahogy a gyerekek egyre többen vannak, és komolyabban veszik a ministrálást. Jó látni, hogy a plébánia parkolója a mise kezdetére megtelik a templomba érkezők autóival.

A szentmisék is megváltoztak. A jövő nemzedéke – gyerekek – számára is érdekessé vált. Mi, felnőttek is mosolyogva éljük át, hogy

egy vasárnapi prédikációt hogyan lehet a gyermekek számára is érdekessé tenni, bevonva őket az igehirdetés titkaiba. Mások a szentbeszédnek hét közben, amikor az idősebb korosztály van többségben, és mások vasárnaponként, amikor mi is fiatalodunk. Várjuk, mint gyerek az ajándékot: no, most milyen új meglepetésben lesz részünk?

Igen. Fiatalodunk, és örülünk, hiszen a plébánia új életre kelt, összetere a nyáját, neveli a gyerekeket, elveti a magot, hogy virágozzék és tovább éljen a hitünk.

A gyerekek számára a szünidőben is lehetőség van a vidám és kötetlen együttlétre, hiszen minden szerdán egész napos foglalkozás vár rájuk. Mindenképpen dicséretes kezdeményezés, nem csak a fiataloknak jó, hanem a szülőknek is, mert biztonságban, jó helyen tudhatják gyermekeiket.

Nyitott a plébánia, ajtaja tárva mindenki számára! Élni lehet vele, ez nagy lehetőség. Érezni a közösség összetartó erejét — jó. Tenni érte még jobb. Együtt élni és örülni hitben és szeretetben pedig még ennél is jobb.

NBL

Engedd el magad: bátran lehetsz az, aki vagy! Pihend ki magad! Azután tovább mehetsz az úton, amelyre vállalkoztál. Most azonban élvezd a nyugalmat. Kerülj összhangba önmagaddal. Aki összhangban van önmagával, azt többé semmi sem zökkenti ki nyugalmaiból. Ha összhangban vagy önmagaddal, ha megleled a belső nyugalmat, eljutsz a belső harmóniára, akkor megérzed a hozzád illő életformát. Ha a belső mértéked szerint élsz, életed gyümölcsöző lesz. Teljes életet élhetsz, és mások számára is az áldás forrása leszel.

Ha felfedezzük szívünkben a mennyországot, akkor csak befelé kell fordulnunk, s máris a mennyországban vagyunk. Ez lesz a mennyei béke előíze számunkra, s végre abbahagyjuk a hajszát, a rohanást. Isten országa bennünk van, ha szenvedélyeink és érzelmeink, igényeink és kívánságaink már nem rángatnak többé ide-oda bennünket.

Anselm Grün

FATIMAI AVE MARIA

Szép I - ri - a tün - dök - lött, má - jus volt ép - pen s te
el - jöt - tél, Má - ri - a, meny - nye - i fény - ben. A - ve a -
ve a - ve Ma - ri - a, a - ve, a - ve a - ve Ma - ri - a

2. A Föld színét öldöklő háború dúlja,
Mondd, jó Anyánk, lesz-e még békesség újra? Ave...

3. Te itt vagy, hogy három kis gyermeket válassz.
Kik gyötrődő lelkünknek hozzák a választ. Ave...

4. A jó hír halld így hangzik: „lesz újra béke”.
Ha szívetek szüntelen esdekel érte. Ave...

5. Az olvasót minden nap hűséggel végezd
S az Jézussal eggyé fűz, oltalmaz téged. Ave...

6. Te, jó Anya-szívedet hoztad el nekünk
Hogy jóságod kelyhéből Jézusnak éljünk. Ave...

7. Oh, Asszonyunk, Mária, drága jó Anyánk,
Jaj, ne hagyj el, oltalmad terjeszd ki reánk. Ave...

Hitéleti programok

A Fatimai Engesztelő Napok: júl. 13. vasárnap; aug. 13. szerda; szept. 13. szombat; okt. 13. hétfő. Az engesztelés

menete: 17.00 - 18.30 — szentségimádási óra

18.30 - 20.00 — Mária-áhitat

20.00 — szentmise

20.55 — gyertyás körmenet az Írisz és a Legyező utcán

Minden alkalommal gyónási lehetőség.

A busszal közlekedőknek: A Szélsőbokori u.-ról Örökösföldre tartó 17-es buszjárat esti indulási időpontjai a templomhoz közel lévő Legyező utcai megállóból: 21⁰⁵ (a szentmise végéhez igazodva) vagy 21⁵⁷ (a körmenet végéhez igazodva).

NYÁRI ORATÓRIUM

Minden héten szerdán a gyerekek számára napközis foglalkozás 9-13 óráig a templomudvaron. Felnöttek irányításával és felügyeletével lesz imádság, játék, éneklés, foci, tollasozás, könnyed angol-némettanulás és kézügyesség-fejlesztés. Kapnak ebédet, ami után még maradhatnak vagy mehetnek haza.

Hozzák családjuk, rokonságuk, szomszédaik és ismerőseik általános iskolás korú gyermekeit!

Gyermekszívvel, öntudatlan
Nyugszom meg e gondolatban:
Hogy övéit el nem hagyja, Ki
mindnyájunk Édes Atyja.

(Arany János: Itthon - részlet)

Mert van a világnak Atyja,
Van egy hű Gondviselője,
Minden ember megláthatja,
Aki el nem fordul Tőle.

(Petőfi Sándor)

<http://www.kertvarosiplebania.hu/>

☎ 42/238-781; 30/619-6861; 4400 - Nyíregyháza, Legyező u. 26/
Zoltán atya és segítői szívesen fogadnak minden ötletet és segítséget
e lap alakításában, és kívánnak testi-lelki erőnlét-gyarápító nyarat az
Örömkeltő minden kedves olvasójának!